

Anderstorp Race Festival

Text: Stefan Hasselgren

Foto: Bengt-Åce Gustavsson

Finns det någon bana i Sverige som får anses så klassisk som Anderstorp? Legendarisk? Själv kan jag stoltsera med att faktiskt ha sett samtliga F1 lopp körda i Sverige här. Som 7 åring fick jag hänga med farsan till

Mossen för att se Ronnie och de andra köra. Detta varade som de flesta känner till fram till och med 1978 varefter nödvändiga sponsorer saknades och därmed loppet lades ner inför 1979, säkert drivet av att Ronnie förolyckades.

Banan får mycket kritik för att den anses vara tråkigt och det är klart – över 4 km lång, bred som en 4-filig motorväg, helt platt, så är den ju så långt ifrån Kinnekulle och Knutstorp som den kan vara. Men, det är Sveriges enda riktiga Grand Prix bana och det är något visst med att dundra igenom hårt bankade 180 graders kurvor i 140 km i timmen, även med en standardbil.

Efter ungefär en månads uppehåll sedan Knutstorp var det då dags för racing den

9-10 augusti. En underbar sommar - först en vecka i Danmark på semester och sedan resten ute på sjön i Stockholms skärgård. Men nu skulle det köras! Tyvärr hade det fina vädret gett med sig och det börjar mest likna som om vädret på Knutstorp skall upprepas. Meteorologerna hade lovat växlande molnighet och regn just denna helg redan för två veckor sedan och den prognosen har stått sig. Ok, det har varierat lite om regnet skall komma ihållande på fredagen, lördagen eller söndagen. Eller alla dagarna.

Nedfärd dagen innan som vanligt. Man slås alltid av hur långt man som stockholmare har till närmaste bana. Väl framme vid banan välkomnas man av gänget som snabbt informerar mig om att om jag är snabb så kan jag köra det sista träningspasset för dagen. Det vill man ju inte missa så av med grejorna, i bilen och ut på banan. Tydligt hade det regnat ordentligt hela dagen för det var fortfarande lite blött på banan men det

kändes skönt att få känna lite på den. Jag har kört där en dag förut förra hösten så den var inte helt obekant för mig – men träning kan man aldrig få för mycket av.

Förra gången jag var här minns jag att en hel uppsättning däck gick åt under en dag. Karusellen lär vara en mördare för däcken.

Efter avslutat pass var det dags att sätta upp tältet, se över bilen, skriva in sig i

sekretariatet, få bilen besiktigad och inte minst kolla lite vad som gällde för helgen. Två kval planerade för lördagen och två race på söndagen. SMHI lovade växlande molnighet för lördagen och ihållande regn på söndagen. Hmm. I depån snackades det mest om hur dålig uppslutning det var. Tydligen inte mer än 60 bilar totalt anmälda, vara 12 stycken i Roadsport och endast tre i Roadsport A. Varför detta då? Det kommer nog diskuteras en massa kring detta framöver. Inför den här tävlingen kan man ju åtminstone inte skylla på att den annonserades för sent – ok, den annonserades ju senare än övriga i programmet men det är nog inte huvudorsaken. Varken priset för arrangemanget eller mängden körning är något man kan klaga på (priset kan man givetvis diskutera generellt – börjar det bli för dyrt att köra SPVM). Arrangemanget som sådant är ett av de proffsigaste jag har varit med om. Banan är som sagt unik. Kanske kombinationen av att det ligger strax efter semestertider (svårt att hinna få i ordning bilen efter Knutstorp om man är

borta 3 veckor på semester), banan anses som tråkig och att SMHI lovade dåligt väder. Eller bara en serie olyckliga omständigheter. Varje förare som inte var där verkade ha olika orsaker.

Lördagen bjöd på minst sagt växlande väder. På förmiddagen där Roadsport som vanligt fick ta fakirpasset fanns det fortfarande mycket vatten kvar på banan att bemästra efter nattens regnande. Några bra varvtider var det inte tal om förrän mot slutet av passet när det började torka upp. Självt hade jag det

mest halkigt tyckte jag. Värst var det vid första böjen efter långa raken där det aldrig verkade torka upp. Fick bromsa vid 200+ markeringen för att inte låsa upp mina slitna ACB 10 däck. Konkurrenterna lyckades med 1.50 tider, själv fick jag nöja mig med 1.54 tider. Var väl lite väl försiktigt efter besöket i räcket på Knustorp men vad skall man göra när det inte greppar? Skaffa regndäck? Byta utrustning i bilen så att man kan mjuka upp bilen ordentligt när det är blött? Jag har ju ingen lysande statistik vad gäller körning i regn: 100% av alla mina körningar i regn har slutat med att jag satt bilen i räcket. Fram till nästa kvattillfälle vid 15-tiden bjöds vi på växlande molnighet, sol varvat med monsunregn. Konstigt nog var det nästan helt torrt när vi skulle köra och både Lars Macklin, Tommy Falk och jag fick låga 1.51 tider. Någon sekund långsammare för alla än förra året, vad det nu berodde på. Det är emellertid ganska långt från bankrekordet på 1.24.836 som Niki Lauda satte här 1978 i sin Brabham BT 46.

Både på fredag och lördag kvällen satsade jag på en motionsrunda i löpspåret. Efter att ha lärt mig vad som händer om man försöker bemästra lokalbygdens träningspår för orienterare bytte jag lördagens runda till ett vanligt motionsspår. På fredagen hamnade jag nämligen på en mosse i 0,5 meter djupt vatten och endast tack vare min GPS klocka lyckades jag hitta tillbaka innan det blev mörkt. Men kroppen fick sig ett rejält pass vill jag lova.

Jag vaknade upp till ett mulet men regnfritt Anderstorp vilket ju bådade gott. Först ut var som vanligt Roadsport. Eftersom Lars hade bäst tid följt av Tommy och jag trea var det i den ordningen vi startade. När det bar iväg till line-up var det inte längre bara molnigt utan ett ihållande regn hade förgyllt vår tillvaro hela morgonen så det var med viss ångest undertecknad körde formationsvarvet inför den flygande starten. Strategin fick bli; jag hänger på Tommy för han har ungefär samma tekniska förutsättningar som jag, jag försöker komma i mål, startar lugnt och

bygger upp varviderna efter hand och försöker se det som ett träningspass.

I starten blev jag nog omkörd av de flesta. Lyckades väl hålla någon bakom mig och sedan efter hand köra om några bilar. I mål kom jag som trea i Roadsport A. Det är alltid intressant när det blir regn. Det är nämligen då först det brukar bli uppmixade resultat mellan de olika grupperna inom Roadsport. Detta beror nog omväxlande på tekniska förutsättningar men också erfarenhets- och skicklighetsmässiga dylika. Vinnare blev en Roadsport B bil, tvåa kom en Roadsport C bil och trea kom en Roadsport A bil. Det blev prisutdelning direkt efter avslutad tävling – hur proffsigt som helst. Jag kände mig som Louis Hamilton och de andra grabbarna när jag klev upp på pallen och mottog bronspokalen erhållen av folkdräktsklädd flicka som också kramade om oss. Vi mottog folkets (5 personer på läktaren) jubel. Var har alla racetokiga svenskar tagit vägen? Det finns ju både paraply och regnställ. Korv och program säljer de också på banområdet.

SMHI hade lovat ihållande regn hela dagen och det stämde. Ingen uppklarning i sikte. Om det fanns något att glädja sig åt så var det i så fall att det inte regnade när vi stod på line-upen. Eftersom vi kör enligt principen att man startar i ordning efter bästa varvtid från första racet fick jag starta som nummer sex. Ut på formationsvarv och sedan iväg. Denna gång höll jag inte igen som i första racet så jag passerade ett par bilar och höll resten bakom mig. Det blev rätt spännande faktiskt. Tommy låg bakom mig och försökte passera mig ett par gånger men eftersom han nog hade sämre grepp än jag resulterade dessa försök i sladdar och avåkningar. Regnet tilltog något men tiderna var mycket bättre nu. De flesta kände väl sig mer avslappnade (eller ville hem från vattenmassorna). Jag lyckades behålla min plats och tiderna rörde sig mellan 2.10 och uppåt. Själv hade jag en bästa tid på 2.12. Jag kände mig nöjd med att komma i mål som tvåa. Upp igen på prispallen – nu som tvåa för att ånyo mottaga pokal, kram och folket

jubel (4 personer). Totalt känner jag mig nöjd med helgen. Fick massor av träning, inte minst på körning vid regn. Bättrade på min räcketkörning-vid-regn-statistik till 33% istället för 100%.

För mig blev Anderstorp det sista racet för säsongens. Farsan, jag och sonen (William 6 år) försöker nämligen åka till ett nytt F1 lopp varje år och när SPVM programmet kom ut passade det som handen i handsken att åka till Belgiens Grand Prix. Tyvärr ändrades datumet för Falkenberg och då var redan bokningen till Spa ett faktum.

När jag gick bestämde mig för att köra SPVM så sade jag redan från början att jag skall köra denna säsong och sedan utvärdera det hela. Är det tillräcklig spännande, givande, roligt, för farligt, svårt, dyrt. Det är för tidigt att göra denna utvärdering nu men den kommer att växa fram under hösten/vintern och jag ber att få återkomma till den.

